

Sygn. akt IV KO 74/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego **P. D.**

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 3 września 2013 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu

na podstawie art. 37 kpk

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy – dotyczącej rozpoznania zażalenia pokrzywdzonego P. D. na zarządzenie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 11 czerwca 2013 r. o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie tego prokuratora z dnia 15 kwietnia 2013 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie udzielenia pomocy w uniknięciu odpowiedzialności karnej W. P. za przestępstwo poświadczenia nieprawdy przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w [...] J. N. w toku postępowania, sygn. Ds. ..., w związku z wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 15 lutego 2013 r., to jest o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k., wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Zdaniem Sądu wnioskującego, za przekazaniem sprawy przemawia dobro wymiaru sprawiedliwości, gdyż rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy może

zrodzić w opinii publicznej przeświadczenie o braku warunków do bezstronnego jej rozpoznania. Pokrzywdzony P. D. stawia bowiem zarzuty popełnienia przestępstw prokuratorom i policjantom oraz protokolantce Sądu Rejonowego [...], nie jest zadowolony z wyników ich rozpoznania, pisze liczne skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy rozpoznawał już zażalenia P. D. na zarządzenia o odmowie przyjęcia zażalenia [...].

Rozważania i sugestie zawarte w uzasadnieniu wniosku prowadzą Sąd właściwy do zbyt daleko idących konkluzji. Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1999 r., IV KO 24/99, nie publ.). W ocenie Sądu Najwyższego fakt, iż pokrzywdzony składa liczne skargi na policjantów, prokuratorów, protokolantkę sądową nie stwarza zasadnego przekonania o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w Sądzie Rejonowym w [...].

Rzeczą sądów jest takie orzekanie, aby także w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydawane orzeczenia wolne są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58). Hipotetyczna obawa przed przyszłymi niekorzystnymi społecznymi opiniami, niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd od rozpoznania sprawy. Autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, sprawiedliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Reasumując, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

